

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: **P. N. T.**, nar. X., štátna príslušníčka Vietnamu, adresa posledného trvalého pobytu v zahraničí v obci S., Vietnam, t.č. Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, právne zastúpená Advokátskou kanceláriou Š., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Pivonkova 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MV-SLV-162/OLVS-2010 zo dňa 11. mája 2010, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S/178/2010-33 zo dňa 6. októbra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/178/2010-33 zo dňa 6. októbra 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku, zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra č. MV-SLV-162/OLVS-2010 zo dňa 11. mája 2010, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobkyne proti rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „Migračný úrad MV SR“) č. ČAS:MU-32-25/PO-Ž-2010 zo dňa 12. februára 2010, ktorým bolo podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o azyle“) zastavené konanie vo veci žiadosti žalobkyne o udelenie azylu na území Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) a zároveň toto rozhodnutie potvrdené.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona Č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „zákon o správnom konaní“) má žalovaný len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by žalovanému vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

K dôvodom pre poskytnutie azylu krajský súd uviedol, že v zmysle § 8 zákona o azyle sú viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu. Vo vzťahu k doplnkovej ochrane krajský súd uviedol, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelení či neudelení doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

Krajský súd k námietkam týkajúcim sa neudelenia azylu uviedol, že žalobkyňa nemala žiadne problémy v krajine pôvodu, ktoré by mohli navodiť obavu, že by mohla byť prenasledovaná, z uvedených dôvodov možno predpokladať, že ani po návrate do krajiny pôvodu jej žiadne prenasledovanie nehrozí. Nehrozí jej, že by mala byť mučená alebo podrobená krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd z roku 1950 a podľa čl. 33 Ženevskej konvencie o postavení utečencov z roku 1951, premietnutého do § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“).

Skutočnosť, že žalobkyňa dňa 22. novembra 2008 uzavrela manželstvo so slovenským štátnym občanom a jej záujem naďalej žiť so svojimi synmi, ktorí sa legálne zdržiavajú na území SR (jej synovia sú plnoletí a záujem žiť spoločne s matkou môžu realizovať aj vo Vietname, pričom žalobkyňa nie je osobou, ktorá by mala neúmerne problémy žiť sama, prípadne s manželom v krajine pôvodu - Vietname) nemožno, podľa krajského súdu, považovať za dôvod nemožnosti vyhostenia žalobkyne do Vietnamu, keď jej snaha realizovať si svoj súkromný život prostredníctvom zákona o azyle a nie podľa zákona o pobyte cudzincov, je v rozpore so zámerom zákonodarcu.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa včas, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), teda z dôvodu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vracia na ďalšie konanie; uplatnila si náhradu trov konania.

V odvolaní uviedla, že ako pri posudzovaní otázky azylu, tak aj pri doplnkovej ochrane, sa musí správny orgán riadne vypoariadať s aktuálnymi správami o situácii v krajine pôvodu žiadateľa o azyl. Rozhodnutie o zastavení azylového konania je možné vydať len po splnení dvoch podmienok, a to, že v konaní o azyle už existuje právoplatné rozhodnutie a že skutkový stav sa podstatne nezmenil. V tomto prípade nebolo skúmané splnenie podmienok doplnkovej ochrany a to aj napriek tomu, že zákon takúto povinnosť Migračnému úradu MV SR a aj žalovanému ukladá. Bez skúmania podmienok doplnkovej ochrany a aktuálnej situácie v krajine pôvodu nie je možné konštatovať, že skutkový stav sa podstatne

nezmenil. Preto je potrebné skúmanie podmienok udelenia azylu a následne aj podmienok poskytnutia doplnkovej ochrany, ako aj riadne vyporiadanie sa s aktuálnou situáciou v krajine pôvodu, vzhľadom na možnú zmenu skutkového stavu.

Žalovanému vyčítala, že vo svojom rozhodnutí uviedol iba podrobný sumár predchádzajúcich žiadostí žalobkyne o udelenie azylu a obsah podaného opravného prostriedku a až v závere sa stručne vyjadril k jadrú veci.

Podľa názoru žalobkyne si krajský súd vo svojich tvrdeniach protirečil a nesprávne posúdil vec, keď na jednej strane uviedol, že pri rozhodovaní o udelení, či neudelení doplnkovej ochrany sú do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa a na inom mieste odôvodnenia uviedol, že tvrdenia žiadateľov sú určujúce do značnej miery, teda nie sú výlučným kritériom pri skúmaní skutočného stavu veci. Podľa žalobkyne z logiky žalovaného aj krajského súdu vyplýva, že žalobkyňa by nemala šancu na poskytnutie doplnkovej ochrany ani ak by v krajine prebiehal vojenský konflikt, na ktorý by v pohovore nepoukázala. Takýto postup nie je v súlade so Ženevským dohovorom o ochrane utečencov, k dodržiavaniu ktorého sa Slovenská republika zaviazala.

Rozhodnutie žalovaného nie je, podľa žalobkyne, zákonné ani po formálnej stránke, pretože nie je odôvodnené v súlade s § 47 ods. 3 zákona o správnom konaní. Z rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ani ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval.

Podľa názoru žalobkyne nebola splnená druhá podmienka na vydanie rozhodnutia o zastavení azylového konania, a to neexistencia podstatnej zmeny skutkového stavu, ktorá nebola bližšie posúdená a bez toho nie je možné tvrdiť, že skutkový stav sa nezmenil.

Na záver uviedla, že ak krajský súd rozhodnutie žalovaného potvrdil, hrubo zasiahol do jej práv.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne voči rozsudku krajského súdu vyjadril podaním zo dňa 12. decembra 2011, v ktorom navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny. Vo svojom vyjadrení poukázal na zákon o azyle, ktorý pri zastavení konania neukladá povinnosť Migračnému úradu MV SR bez návrhu

zistiť ováť dôvody na poskytnutie doplnkovej ochrany, pričom sa odvolával na judikatúru Najvyššieho súdu SR (1 Sžo KS 124/2005) *“... povinnosť zistiť skutkový stav veci podľa § 32 zákona o správnom konaní má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré navrhovateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pritom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby si sám domýšľal právne relevantné dôvody na udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom aj vykonal príslušné skutkové zistenia“*. Vzhľadom na subsidiárny charakter doplnkovej ochrany vo vzťahu k § 13a zákona o azyle, ktorá je automaticky posudzovaná v rámci azylového konania, povinnosť oznámiť skutkový stav sa vzťahuje na komplexné posudzovanie podmienok nároku na medzinárodnú ochranu, t.j. aj na poskytnutie doplnkovej ochrany, čo je obdobne konštatované v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sža/27/2011. V súvislosti s poskytnutím doplnkovej ochrany ako druhej formy medzinárodnej ochrany žalovaný podotkol, že ide o dôvody taxatívne uvedené v zákone o azyle, na základe ktorých je od neúspešných žiadateľov o azyl neúnosné, neprimerané, či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie do krajiny pôvodu. Žalobkyňa však počas konania o udelenie azylu a ani v predchádzajúcich konaniach neuvádzala okrem ekonomických alebo rodinných dôvodov či „úprav“ svojej totožnosti žiadne také skutočnosti, ktoré by mohli navodiť obavu, že by mohla byť prenasledovaná, resp. vystavená vážnemu bezpráviu po jej návrate do krajiny pôvodu. Záverom dodal, že skutočnosť, že žalobkyňa uzavrela manželstvo so slovenským štátnym občanom a jej záujem naďalej žiť so svojimi synmi, ktorí sa legálne zdržiavajú na území SR nie je dôvodom na udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany podľa právnej úpravy, navyše vietnamská ústava zaručuje slobodu pohybu po krajine, cestovanie do zahraničia, emigráciu ako aj repatriáciu svojich občanov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol jednomyseľne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 15. februára 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, postupuje podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“.

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá O. s. p. je pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Konanie o udelenie azylu na území SR je upravené zákonom o azyle a samotné udelenie azylu je spojené so splnením podmienok, taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa žiadateľ nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu. V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom, prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu, ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle ministerstvo konanie o azyle zastaví, ak sa v konaní o azyle už právoplatne rozhodlo o tom, že sa žiadosť zamietá ako zjavne neopodstatnená, neudeľuje sa azyl, odníma sa azyl, nepredlžuje sa doplnková ochrana alebo sa zrušuje doplnková ochrana a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania rozhodnutia č. MV-SLV-162/OLVS-2010 zo dňa 11. mája 2010, ktorým bol zamietnutý rozklad proti rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ČAS:MU-32-25/PO-Ž-2010 zo dňa 12. februára 2010, ktorým bolo konanie o žiadosti navrhovateľky o udelenie azylu na území SR podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle zastavené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto primárne v medziach odvolania, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové správne rozhodnutie, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť rozhodnutia žalovaného.

Z administratívnych spisov vyplynulo, že žalobkyňa bola rozhodnutím č. PPZ-16-7/HCP-NR-CP-SI-AV-2006 zo dňa 30. novembra 2006 administratívne vyhostená, nakoľko

pri kontrole hliadkou predložila falošné doklady občianskeho preukazu, vodičského preukazu a cestovného pasu. Žalobkyňa bola následne zaistená a umiestnená do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove, kde požiadala o udelenie azylu na území SR z dôvodu, že na Slovensku žijú jej dve deti a do Vietnamu sa vrátiť nechce, lebo tam nemá kde bývať a nemá tam ani rodinu. Rozhodnutím č. ČAS:MU-894/PO-Ž-2007 zo dňa 30. mája 2007 žalovaný rozhodol o neudelení azylu podľa § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona o azyle a súčasne podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle jej nebola poskytnutá doplnková ochrana na území SR a bolo rozhodnuté, že v jej prípade neexistuje prekážka jej administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu Vietnam, podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov. Rozsudkom č. k. 5Saz/74/2007-44 z 18. marca 2008 Krajský súd v Košiciach rozhodol o potvrdení rozhodnutia žalovaného č. ČAS:MU-894/POŽ-2007 zo dňa 30. mája 2007 o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany a v otázke administratívneho vyhostenia vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie, nakoľko sa žalovaný nevysporiadal s otázkou rešpektovania rodinného a súkromného života žalobkyne podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ľudských právach.

Prvostupňový správny orgán opätovne po zvážení súdom nariadených podmienok rozhodnutím č. ČAS: MU-894/PO-Ž-2007 zo dňa 04. septembra 2008 žalobkyňu administratívne vyhostil, nakoľko zhodnotil, že neexistuje žiadna prekážka jej administratívneho vyhostenia a navyše žalobkyňa má vo Vietname aj svoju dcéru, s ktorou je stále v telefonickom kontakte. Proti uvedenému rozhodnutiu podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu opravný prostriedok na Krajský súd v Bratislave, ktorý svojím rozsudkom č. k. 10 Saz/41/2008-39 zo dňa 29. apríla 2009 predmetné rozhodnutie správneho orgánu v celom rozsahu potvrdil. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp.zn. 8 Sža/52/2009 zo 6. augusta 2009 potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu.

Žalobkyňa dňa 10. septembra 2009 požiadala o udelenie azylu tretíkrát, a to z politických dôvodov ako aj z dôvodu, že je vydatá za občana Slovenskej republiky. Rozhodnutím č. ČAS. MU- 550-12/PO-Ž-2009 zo dňa 25. novembra 2009 žalovaný konanie zastavil, vzhľadom na to, že v konaní menovanej o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR už právoplatne rozhodnuté bolo a menovaná neuviedla žiadne nové skutočnosti, podľa ktorých by sa skutkový stav podstatne zmenil.

Dňa 12. januára 2010 žalobkyňa požiadala o udelenie azylu po štvrtýkrát, a to z dôvodu, že na Slovensku má manžela, ktorý je občanom SR a chce tu s ním žiť, na území SR žijú tiež jej dvaja dospelí synovia, pričom jeden z nich je občanom SR. Ako ďalší dôvod

uviedla, že vo Vietname je komunistický režim, a preto sa tam nechce vrátiť. V pohovore vykonanom za účelom posúdenia jej žiadosti uviedla, že v predchádzajúcich konaniach zámerne uvádzala nepravé meno, priezvisko, ako aj ďalšie údaje, pričom zároveň vyhlásila, že informácie, ktoré uviedla v rámci tohto konania sú pravdivé. Čo sa týka samotných dôvodov, pre ktoré štvrtýkrát požiadala o udelenie azylu uviedla, že sa pridrižiava dôvodov, ktoré uviedla počas objasňovania opodstatnenosti svojich predchádzajúcich žiadostí o udelenie azylu na území SR.

Proti rozhodnutiu žalovaného č. ČAS: MU-32-25/PO-Ž-2010 zo dňa 12. februára 2010, ktorý bolo v súlade s § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle zastavené konanie o udelenie azylu, podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote rozklad, v ktorom uviedla, že nesúhlasí s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pričom poukazuje na politické dôvody žiadosti o udelenia azylu na území SR, ktorým nebola venovaná náležitá pozornosť. Podľa právneho zástupcu žalobkyne správny orgán neskúmal, či aktuálna situácia v krajine môže byť dôvodom na poskytnutie takej ochrany, akou je doplnková ochrana. Ďalej namietal, že odôvodnenie rozhodnutia v nijakom prípade nespĺňa atribúty odôvodnenia rozhodnutia tak, ako to vyžaduje zákon o správnom konaní. Žalovaný rozhodnutím č. MV-SLV- 162/OLVS-2010 zo dňa 11. mája 2010 rozhodol o zamietnutí rozkladu v súlade s § 19 ods. 1 písm. i/ a § 52 zákona o azyle a § 46, § 59 ods. 2 a § 61 ods. 2 a 3 zákona o správnom konaní a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa neuviedla žiadne nové skutočnosti a v plnom rozsahu sa pridrižovala dôvodov na udelenie azylu na území SR, ktoré už boli posudzované správnymi orgánmi. Žalovaný uviedol, že prvostupňový správny orgán sa situáciou v krajine pôvodu žalobkyne zaoberal dostatočným spôsobom, pričom v prípade žalobkyne nebola zistená žiadna zmena skutkového stavu. Konštatoval, že žalobkyňa nespĺnila ani jednu z podmienok potrebných na udelenie azylu stanovených v § 8 až 10 zákona o azyle a nepreukázala opodstatnenosť obáv z prenasledovania tak, ako to upravuje zákon a Dohovor o právnom postavení utečencov z roku 1951.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní prvostupňový správny orgán vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán jednoznačne preukázal, že **sa v konaní o azyle už právoplatne rozhodlo o tom, že sa žalobkyňa neudeluje azyl** (rozhodnutie Migračného úradu MV SR ČAS-MU-894/PO-Ž-2007 zo dňa 30. mája 2007 o neudelení azylu, neposkytnutí doplnkovej ochrany a neexistencii prekážky administratívneho vyhostenia, ktoré

bolo rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/74/2007-44 zo dňa 18. marca 2008 potvrdené a v otázke administratívneho vyhostenia vrátené žalovanému na ďalšie konanie; nové rozhodnutie po zvážení súdom nariadených podmienok č. ČAS: MU-894/PO-Ž-2007 zo dňa 4. septembra 2008 o administratívnom vyhostení žalobkyne, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28. augusta 2009) **a na základe vlastnej výpovede žalobkyne, ktorá trvala na dôvodoch žiadosti o azyl v predchádzajúcich azylových konaniach, preukázal, že skutkový stav sa podstatne nezmenil.**

Za takejto situácie potom krajský súd správne rozhodol, že prvostupňový správny orgán konanie zastavil v súlade s § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle a žalobu žalobkyne, proti rozhodnutiu žalovaného správne zamietol, pretože žalovaný v súlade so zákonom rozklad žalobkyne zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Odvolačí súd sa s právnym názorom krajského súdu o tom, že námietky žalobkyne neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného stotožnil, preto rozsudok krajského súdu, ktorý žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol, považoval za vecne správny, a ako taký ho potvrdil.

Námietku žalobkyne, že žalovaný mal povinnosť skúmať splnenie podmienok na udelenie azylu na území SR, a v prípade ak mal za to, že tieto nie sú splnené, mal povinnosť skúmať splnenie podmienok poskytnutia doplnkovej ochrany, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú a k tejto námietke považuje za dôležité uviesť, že takáto povinnosť (skúmania podmienok pre poskytnutie doplnkovej ochrany) správneho orgánu pri rozhodovaní o zastavení konania podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle nevyplýva.

Odvolačí súd sa nestotožňuje s názorom žalobkyne, že o doplnkovej ochrane správny orgán nerozhoduje len v prípade, že azyl bol žiadateľovi udelený. V takomto prípade síce správny orgán nerozhoduje o poskytnutí doplnkovej ochrany ako subsidiárnej ochrane, ale vyplýva to z toho, že žiadateľovi o azyl poskytol primárnu ochranu - v podobe azylu. Logicky o doplnkovej ochrane nie je dôvodné ani nutné rozhodovať.

O doplnkovej ochrane rozhoduje správny orgán vtedy, ak to zákon o azyle ustanovuje.

Explicitne povinnosť rozhodnúť o tom, či sa žiadateľovi o azyl poskytne

doplňková ochrana je vyjadrená v ustanovení § 20 ods. 4 zákona o azyle (teda v prípadoch, ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), v takýchto prípadoch ministerstvo rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplňkovú ochranu.

Pre skúmanie či sa skutkový stav zmenil alebo nezmenil, je rozhodujúce tvrdenie žiadateľa o takýchto skutočnostiach v novo podanej žiadosti o azyl. Pokiaľ žiadateľ o azyl uvádza tie isté skutočnosti ako v predchádzajúcom azylovom konaní, nemožno od správneho orgánu žiadať, aby vykonal dokazovanie na žiadateľom neuplatnené a netvrdené skutočnosti (informácie o krajine pôvodu).

Pokiaľ teda krajský súd žalobu žalobkyne zamietol podľa § 250j ods. 1 O. s. p. ako nedôvodne podanú, nakoľko nezistil žiaden zo zákonných namietaných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, odvolací súd považoval rozsudok krajského súdu za vecne správny, a ako taký ho podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa s § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 2 OSP a § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že nepriznal žalobcovi právo na náhradu trov konania, keďže žalobca nemal v konaní úspech.

P o u ě n í e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 15. februára 2012

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková